01/02/2024

ΙΣΚΕ για “γάμο” ομοφυλοφίλων: “Το όλο εγχείρημα βασίζεται σε μια αυταπάτη στην οποία είναι καθηλωμένα τα ζευγάρια ιδίου φύλου”

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Τις θέσεις του σχετικά για το νομοσχέδιο περί του Γάμου των ομοφύλων ζευγαριών και για τη συνεπαγόμενη τεκνοθεσία εκφράζει με ανακοίνωσή του ο Ιερός Σύνδεσμος Κληρικών Ελλάδος.

“Είμαστε αναγκασμένοι να πούμε ότι τέτοιου είδους νομοθετήματα δεν ανταποκρίνονται σε ανάγκες και αγωνίες της ελληνικής κοινωνίας, όπως ενδεικτικά είναι το δημογραφικό πρόβλημα και η υπογεννητικότητα που ταλανίζουν τον τόπο μας, αλλά αποτελούν απομιμήσεις πρακτικών κάποιων άλλων κοινωνιών, οι οποίες τα τελευταία χρόνια προβαίνουν σε τέτοιου είδους νομοθετικές ρυθμίσεις, στηριζόμενες σε αυθαίρετες εννοιολογικές κατασκευές περί προτεραιότητας του λεγόμενου κοινωνικού φύλου (Gender) έναντι του βιολογικού, έχοντας χάσει πραγματικά κάθε μέτρο και όριο, όπως θα έλεγε και ο λαός μας”,

επισημαίνεται, μεταξύ άλλων.

Καταθέτοντας τις θέσεις του ο Ιερός Σύνδεσμος Κληρικών Ελλάδος, συμπεραίνει ότι: *"όλο αυτό το εγχείρημα δεν έχει ούτε βιολογικές ούτε κοινωνικές βάσεις, βασίζεται επάνω σε μια αυταπάτη στην οποία είναι καθηλωμένα τα ζευγάρια ιδίου φύλου, τα οποία δεν μπορούν να κατανοήσουν ότι η βιολογία και η φυσική τάξη δεν είναι ιδεολογία και συναισθηματισμός, αλλά απτή και χειροπιαστή πραγματικότητα, την οποία κανένα έμβιο όν δεν μπορεί να την υπερβεί".*

"Η βιολογία, οι φυσικές λειτουργίες του ανθρωπίνου σώματος εκφράζουν μια αδήριτη αναγκαιότητα και νομοτέλεια, την οποία κανείς δεν μπορεί να την υπερβεί και να την υπερνικήσει, όσα νομοθετήματα και εάν φέρει στη Βουλή", καταλήγει.

Αναλυτικά η θέση του ΙΣΚΕ:

"Είναι γεγονός, το οποίο απασχολεί σύσσωμη την ελληνική κοινωνία, ότι εντός ολίγων ημερών επίκειται να κατατεθεί στη Βουλή των Ελλήνων νομοσχέδιο που θα επιτρέπει τον γάμο ζευγαριών του ιδίου φύλου και θα δίνει το πράσινο φως σε αυτά για τεκνοθεσία. Ασφαλώς, η Ελλάδα, ως κράτος, είναι δυνατόν να προβαίνει σε νομοθετήματα που αντιβαίνουν τους θρησκευτικούς κανόνες.

Θα πρέπει όμως ο νομοθέτης, αν θέλει να νομοθετεί ουσιαστικά και με σκοπό το κοινό αγαθό, να λαμβάνει υπόψιν τη μακραίωνη παράδοση -θρησκευτική και κοινωνική- και τα ήθη του τόπου και των ανθρώπων στους οποίους ο νόμος μέλλεται να εφαρμοστεί. Είμαστε αναγκασμένοι να πούμε ότι τέτοιου είδους νομοθετήματα δεν ανταποκρίνονται σε ανάγκες και αγωνίες της ελληνικής κοινωνίας, όπως ενδεικτικά είναι το δημογραφικό πρόβλημα και η υπογεννητικότητα που ταλανίζουν τον τόπο μας, αλλά αποτελούν απομιμήσεις πρακτικών κάποιων άλλων κοινωνιών, οι οποίες τα τελευταία χρόνια προβαίνουν σε τέτοιου είδους νομοθετικές ρυθμίσεις, στηριζόμενες σε αυθαίρετες εννοιολογικές κατασκευές περί προτεραιότητας του λεγόμενου κοινωνικού φύλου (Gender) έναντι του βιολογικού, έχοντας χάσει πραγματικά κάθε μέτρο και όριο, όπως θα έλεγε και ο λαός μας. Από συστάσεως ελληνικού κράτους, δυστυχώς έχει επικρατήσει μια στρεβλή αντίληψη: ότι πρόοδος είναι να ακολουθούμε ξένα πρότυπα, τα οποία μεταφέρονται άκριτα στην ελληνική κοινωνία και γίνεται προσπάθεια να επιβληθούν, με αποτέλεσμα το διχασμό και τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας.

Η ελληνική κοινωνία ήταν πάντοτε συμπεριληπτική, με το κυριολεκτικό νόημα του όρου: νοιαζόταν για το «εμείς». Τώρα, με όλες αυτές τις καινοφανείς θεωρίες που προαναφέραμε, οδηγείται στο «εμείς» και «εσείς»: από τη μια οι ετεροφυλόφιλοι

και από την άλλη οι ομοφυλόφιλοι, δηλαδή σε γκετοποίηση και διχασμό. Δίνεται η εντύπωση πως κάποιες δυτικές κοινωνίες θέλουν να ξορκίσουν το σκοτεινό παρελθόν τους, όπως αυτό των διώξεων και της φυλάκισης ανθρώπων με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του συγγραφέα Όσκαρ Ουάιλντ, ο οποίος καταδικάστηκε σε φυλάκιση λόγω του σεξουαλικού του προσανατολισμού στην κατά τα άλλη Διαφωτισμένη Αγγλία. Αυτές όμως οι ακρότητες δεν συνέβησαν στην καθ' ημάς Ανατολή, η οποία ήταν ανεκτική στη διαφορετικότητα. Πάντοτε υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν ομοφυλόφιλοι μέσα στην κοινωνία, άνδρες και γυναίκες, οι οποίοι ποτέ δεν θεώρησαν ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία είχε κάποια εχθρότητα απέναντί τους. Απεναντίας, πολλοί από αυτούς, επώνυμοι μάλιστα αλλά και μη επώνυμοι, πίστευαν και πιστεύουν βαθύτατα στον Θεό, εναποθέτουν στον Θεό την ελπίδα της σωτηρίας τους, ζούσαν και ζουν με εξομολόγηση και μετάνοια. Όσοι από εμάς τους Κληρικούς είμαστε Πνευματικοί γνωρίζουμε πολλές τέτοιες περιπτώσεις, διότι αυτοί οι άνθρωποι αναγνωρίζουν την ιδιοπροσωπία τους. Και υπάρχει αυτή η στάση και φιλοσοφία ζωής, διότι η Ορθόδοξη παράδοση είδε τη ζωή του ανθρώπου όχι ως εφαρμογή ενός καταλόγου άτεγκτων ηθικών νόμων, που πρέπει να τηρήσει ο άνθρωπος ώστε να ικανοποιήσει την θεία δικαιοσύνη και τη δική του αυτοδικαίωση, όπως διατείνεται η δυτική θρησκευτικότητα, αλλά ως μια περιπέτεια ανάμεσα στην αμαρτία και την αγιότητα. Η δική μας παράδοση εμπνέεται από την ειλικρινή μετάνοια του ευγνώμονος ληστού, είναι εργασία θεραπείας από τα διάφορα πάθη που καταδυναστεύουν την ανθρώπινη φύση μέσω των ευαγγελικών εντολών, διότι «πάντες ἥμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ¨(Ρωμ.3,23): όλοι υποφέρουμε από τη δουλεία των διαφόρων παθών και για αυτό όλοι καλούμαστε σε μετάνοια και σωτηρία. Αυτό είναι ακριβώς και το καίριο ζήτημα της συζήτησης που γίνεται το τελευταίο χρονικό διάστημα περί γάμου ομοφυλοφίλων: δεν είναι δήθεν, όπως διατείνονται, η αποδοχή και απόδοση δικαιωμάτων στους ομοφυλόφιλους, αλλά γίνεται αγώνας και προσπάθεια, η αδυναμία, να καταστεί κανονικότητα.

Δίνεται εσφαλμένα η εντύπωση ότι το ζήτημα είναι σεξουαλικό, αλλά όμως στην πραγματικότητα κατά βάθος είναι ζήτημα έπαρσης και εγωισμού: ο σύγχρονος άνθρωπος δεν αναγνωρίζει την αδυναμία των παθών που τον καταδυναστεύουν, αλλά θέλει να επιβάλλει πως οτιδήποτε σκέφτεται, αισθάνεται και νιώθει αποτελεί τον υπέρτατο νόμο και κανονικότητα και καλεί τους υπολοίπους να το αποδεχτούν. Δεν ζητούν ανοχή στη διαφορετικότητα, αλλά άνευ όρων αποδοχή. Δεν υπάρχει ίχνος συναίσθησης ότι ίσως σφάλλει, από έναν ιδιότυπο ναρκισσισμό. Είναι ακριβώς η επανάληψη του προπατορικού αμαρτήματος, η αυτοθεοποίηση και αυτοδικαίωση, η προσπάθεια του ανθρώπου να θεωρήσει πως οτιδήποτε σκέφτεται και νιώθει αποτελεί κριτήριο και κανόνας των πάντων. Δεν θα προσκομίσουμε περίπλοκα φιλοσοφικά επιχειρήματα, ούτε χρειάζεται κάποιος να έχει ιδιαίτερες

επιστημονικές γνώσεις για να αποδείξουμε ότι ο οποιοσδήποτε γάμος μεταξύ ζευγαριών του ιδίου φύλου δεν είναι δυνατόν ποτέ να είναι κυριολεκτικά και ουσιαστικά γάμος, έστω και εάν οι υπέρμαχοί του τον ονομάζουν έτσι. Η βιολογική τάξη, η οποία υπάρχει στη φύση, μαρτυρά ότι η ένωση ομόφυλων ζευγαριών μπορεί να είναι συμβολαιογραφική και γραφειοκρατική ή σε επίπεδο συναισθηματισμών, αλλά ποτέ γάμος, διότι δεν μπορεί να οδηγήσει στην βιολογική απόκτηση τέκνων, τα οποία θα είναι ο συνδυασμός του γενετικού υλικού αυτών των δύο ατόμων που ήρθαν σε γαμική ένωση.

Για αυτό το λόγο οι θιασώτες αυτών των θεωριών προτείνουν ως λύση την τεκνοθεσία. Όμως, εάν γίνεται λόγος για υπεράσπιση των δικαιωμάτων των ομοφυλοφίλων, ποιος θα υπερασπιστεί τα δικαιώματα των βρεφών που θα υιοθετηθούν από ζευγάρια ομοφυλοφίλων και τα οποία θα στερηθούν είτε το πατρικό είτε το μητρικό πρότυπο; Ποιος θα τα ερωτήσει αυτά; Ποιος θα ομιλήσει για τα δικαιώματα των παρένθετων μητέρων, οι οποίες θα χρησιμοποιηθούν για αυτόν τον σκοπό, ποιος θα ομιλήσει για την εργαλειοποίηση πολλές φορές φτωχών γυναικών, οι οποίες θα κληθούν να γεννήσουν παιδιά, τα οποία θα δοθούν για υιοθεσία σε ομοφυλόφιλα ζευγάρια; Είναι δυνατόν να ομιλούμε υποκριτικά στην εποχή του δικαιωματισμού για à la carte δικαιώματα; Βλέπουμε, λοιπόν, ότι όλο αυτό το εγχείρημα δεν έχει ούτε βιολογικές ούτε κοινωνικές βάσεις, βασίζεται επάνω σε μια αυταπάτη στην οποία είναι καθηλωμένα τα ζευγάρια ιδίου φύλου, τα οποία δεν μπορούν να κατανοήσουν ότι η βιολογία και η φυσική τάξη δεν είναι ιδεολογία και συναισθηματισμός, αλλά απτή και χειροπιαστή πραγματικότητα, την οποία κανένα έμβιο όν δεν μπορεί να την υπερβεί.

Η βιολογία, οι φυσικές λειτουργίες του ανθρωπίνου σώματος εκφράζουν μια αδήριτη αναγκαιότητα και νομοτέλεια, την οποία κανείς δεν μπορεί να την υπερβεί και να την υπερνικήσει, όσα νομοθετήματα και εάν φέρει στη Βουλή".

Φωτογραφία αρχείου: Χρήστος Μπόνης